

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24.06.2013 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Jolanta Czarnik

Sędziowie: SO Jacek Pluta, SO Iwona Iwanek (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Dorota Kaźmierczak-Binder

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 24.06.2013 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa G. M. S.

przeciwko Miejskiemu Zarządowi (...) Sp. z o.o. w W.

o odprawę pieniężną

na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 19.03.2013 r. sygn. akt V P 77/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem kosztów procesu za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 marca 2013r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uwzględnił powództwo i zasądził od strony pozwanej Miejskiego Zarządu (...) Spółka z o. o. w W. na rzecz powódki G. S. kwotę 22.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2012r. tytułem odprawy pieniężnej oraz kwotę 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 1.127,50 zł tytułem opłaty sądowej; w punkcie IV wyroku co do kwoty 13.000 zł nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Rozstrzygnięcie powyższe zostało oparte o następujące ustalenia:

Powódka G. S. Uchwałą Nr 12/2011 Rady Nadzorczej Miejskiego Zarządu (...) Spółka z o.o. w W. powołana została z dniem 16 maja 2011r. na Prezesa Spółki na okres od dnia 16 maja 2011 r. do dnia 15 maja 2014r. Uchwałą nr 15/2011 Rady Nadzorczej jak wyżej zmieniono Uchwałę Nr 12/11 w ten sposób, że powołanie powódki nastąpiło z dniem 17 maja 2011 r.

W dniu 20 maja 2011r. powódka zawarła ze stroną pozwaną umowę o pracę na czas nieokreślony, na podstawie której powódka została zatrudniona u strony pozwanej na stanowisku Prezesa Zarządu Spółki.

Powódka funkcję Prezesa Zarządu pełniła u strony pozwanej także wcześniej, bo od 2003r. i również łączył ją ze stroną pozwaną stosunek pracy, na podstawie którego wykonywała zadania Prezesa Zarządu, z tym że w tym okresie Zarząd Spółki był trzyosobowy. Zarząd Spółki otrzymywał każdego roku absolutorium i przyjmowane były sprawozdania z działalności Spółki.

Przez cały okres zatrudnienia powódki u strony pozwanej nie były kierowane pod jej adresem jakiegokolwiek uwagi czy zastrzeżenia co do sposobu i jakości świadczonej przez nią pracy.

Uchwałą nr 3/2011 Rady Nadzorczej Spółki z dnia 22 sierpnia 2011r. powódka została odwołana z funkcji Prezesa Zarządu, bez podania przyczyny odwołania.

Pismem z dnia 25 sierpnia 2011r. Przewodnicząca Rady Nadzorczej Spółki poinformowała o powyższym powódkę, składając jednocześnie powódce podziękowania w imieniu Rady Nadzorczej Spółki za włożony przez powódkę ogromny nakład pracy w prawidłowe działania Spółki oraz spowodowanie zdecydowanej poprawy wizerunku firmy.

Pismem z dnia 3 października 2011r. strona pozwana rozwiązała z powódką umowę o pracę, zawartą w dniu 20 maja 2011r., z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2012r. Jako przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę strona pozwana podała odwołanie powódki z funkcji Prezesa Zarządu Uchwałą nr 3/2011 Rady Nadzorczej Spółki z dnia 22 sierpnia 2011r. Strona pozwana nie podała powódce przyczyny odwołania z funkcji Prezesa.

Po odwołaniu powódki z funkcji Prezesa Zarządu Spółki, strona pozwana wypłaciła powódce odprawę w wysokości trzykrotnego wynagrodzenia powódki. Podstawę wypłaty odprawy stanowił § 5 umowy o pracę powódki z dnia 20 maja 2011r., o treści : w razie odwołania prezesa zarządu z pełnionej przez niego funkcji przez uprawniony organ Spółki, z przyczyn niezależnych od niego, Prezesowi Zarządu przysługuje odprawa pieniężna w wysokości trzykrotnego wynagrodzenia miesięcznego poprzedzającego głosowanie.

W dniu 13 grudnia 2011r. został powódce wypłacony dodatek świąteczny w wysokości 50 % wynagrodzenia miesięcznego na podstawie § 24 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy, obowiązującego u pozwanej. Postanowienie § 24 ustęp 3 pkt d tego Układu stanowi, że nie przysługuje prawo do dodatku pracownikowi, który w dniu 15 grudnia danego roku jest w okresie wypowiedzenia stosunku pracy za wyjątkiem przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

Uchwałą nr 5/2012 Rady Nadzorczej Spółki z dnia 15 maja 2012 r. zatwierdzono sprawozdanie Zarządu z działalności Spółki za rok 2011 a Uchwałą Nr 4/2012 z tego samego dnia przyjęto sprawozdanie finansowe Spółki za rok 2011.

Uchwałą Nr 8/2012 z dnia 15 czerwca 2012r. Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki podjęło Uchwałę o udzieleniu absolutorium Członkowi Zarządu Spółki – Pani G. M.– S.- byłej Prezes Zarządu z wykonania obowiązków w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 22 sierpnia 2011r.

Na podstawie Zarządzenia Prezydenta Miasta W. z dnia 26 sierpnia 2011r. przeprowadzono kontrolę w spółkach, właścicielem których jest Gmina W.. Wyniki kontroli przeprowadzonej u pozwanej nie wskazały na jakiegokolwiek błędy czy uchybienia w działalności Spółki.

Decyzja w sprawie zainwestowania środków pieniężnych Spółki w Fundusze Inwestycyjne podjęta została w 2007 r. przez ówczesny Zarząd Spółki, który był trzyosobowy, po uprzedniej akceptacji tej decyzji przez Radę Nadzorczą Spółki.

W czasie sprawowania funkcji Prezesa w okresie od dnia 17 maja 2011 r. do dnia 22 sierpnia 2011r. powódka nie podejmowała żadnych decyzji w zakresie Funduszy Inwestycyjnych.

W okresie od dnia 9 sierpnia 2011 r. do dnia 22 sierpnia 2011 r. powódka przebywała na urlopie wypoczynkowym. W okresie wypowiedzenia powódka została zwolniona z obowiązku świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

Pismem z dnia 3 lutego 2012r. powódka wezwała stronę pozwaną do dobrowolnej zapłaty odprawy pieniężnej z tytułu wypowiedzenia umowy o pracę w oparciu o przepisy ustawy z dnia 13.03.2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, jednak bezskutecznie.

Uwzględniając powyższe Sąd Rejonowy, przytaczając treść orzecznictwa Sądu Najwyższego uznał, że rozwiązanie stosunku pracy z powódką nastąpiło z przyczyn nie leżących po jej stronie a zatem powódka spełnia kryteria do przyznania i wypłacenia jej odprawy przewidzianej w art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. 2003 r., nr 90, poz. 844 ze zm.). Regulacja z art. 12 ustawy tzw. kominowej nie wykluczała w ocenie Sądu I instancji możliwości nabycia prawa do odprawy w związku z rozwiązaniem stosunku pracy na innej podstawie, takiej jak inna ustawa lub akt wykonawczy, układ zbiorowy pracy, umowa o pracę, a w sytuacji, jeżeli pracownik spełnia warunki do przyznania odpraw z obu tych tytułów jednocześnie, należy mu wypłacić oba te świadczenia, gdyż nie ma przepisu, któryby wykluczał prawo do wypłaty obu tych odpraw.

Z tych względów Sąd Rejonowy powództwo uwzględnił.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany Miejski Zarząd (...) Sp. z o. o. w W. zaskarżając go w całości, zarzucając orzeczeniu:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 8 w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, przez ich błędne zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie przepisy te mają w ogóle zastosowanie

- art. 12 ustawy z dnia 3 marca 2000r. o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami w zw. z § 5 umowy o pracę, poprzez uznanie, że przyznanie powódce odprawy w wysokości wyższej niż trzykrotność miesięcznego wynagrodzenia, nie stanowi naruszenia przepisów ustawy z dnia 3 marca 2000r. o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami, a w szczególności nie powoduje sankcji przewidzianej w art. 13 tej ustawy.;

- błędnych ustaleń Sądu mających wpływ na rozstrzygnięcia postępowania poprzez uznanie, że rozwiązanie umowy o pracę z powódką nastąpiło z przyczyn pozwalających na zastosowanie ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników przejawiającej się szczególnie w błędnej interpretacji zapisów ustawy w zakresie przyczyn rozwiązania umowy niedotyczących pracowników.

Zarzucając powyższe strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie dla pozwanego kosztów procesu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji strona pozwana wskazała, że powodem rozwiązania umowy o pracę z powódką było zwykłe odwołanie powódki ze stanowiska prezesa zarządu wobec chęci powołania innej osoby na to stanowisko przez właściciela, a nie zmiany organizacyjne i likwidacja stanowiska pracy, zatem powołane orzecznictwo przez Sąd Rejonowy jest nietrafione. W ocenie strony pozwanej ustawa nie ma zastosowania, gdyż nie dotyczy każdego zwolnienia, a tylko takiego u podłoża którego tkwi sytuacja ekonomiczna czy organizacyjna pracodawcy. Dodatkowo wskazała, że powódka otrzymała odprawę, a ustawa nie przewiduje żadnych innych odszkodowań z tytułu odwołania ze stanowiska. Wypłata zatem dodatkowego wynagrodzenia byłaby sprzeczna z ustawą z dnia 3 marca 2000r. o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. W uzasadnieniu wskazał, że nie zachodzi żadne z naruszeń wskazanych przez stronę pozwaną, a Sąd

Rejonowy wszechstronnie zebrał materiał dowodowy, dokonał należytej interpretacji prawa i na tej podstawie wysunął prawidłowe wnioski. Strona powodowa obszernie odniosła się do zarzutów pozwanego.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja strony pozwanej nie podlega uwzględnieniu, a podniesione w niej zarzuty są niezasadne. Sąd I instancji przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe, dokonał trafnych ustaleń, oraz w sposób wszechstronny, zgodnie z wymogami 233 § 1 k.p.c., rozważył i ocenił zgromadzone w sprawie dowody i wydał orzeczenie zgodne z obowiązującymi przepisami, a zawarte w uzasadnieniu orzeczenia motywy Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje jako własne.

W szczególności Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska pozwanego, by wyłączona była możliwość dochodzenia odprawy z ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników poza odprawą przewidzianą w ustawie z dnia 3 marca 2000 r. o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami (Dz. U z 2000 r. Nr 26 poz. 36), tzw. ustawy kominowej. Odprawy te są bowiem od siebie niezależne i żaden z przepisów nie wyklucza możliwości nabycia prawa do obydwu tych świadczeń łącznie. Kwestia powyższa była przedmiotem orzecznictwa sądów i jednoznacznie wskazuje się tam w szczególności na fakt, że odprawy nie mają charakteru wynagrodzeniowego i należą do innych świadczeń związanych z pracą, a sankcja wynikająca z art. 13 ustawy kominowej dotyczy tylko tych elementów stosunku pracy, które są ustalane przez strony w wysokości wyższej niż określona w ustawie. Natomiast przepis art. 12 ustawy kominowej ma zastosowanie do tych składników stosunku pracy, które nie zostały określone w innych ustawach. Przepisy wprowadzające w życie ustawę kominową nie wyłączały prawa do odprawy z ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (por. wyrok SN z dnia 10.01.2006 r. I PK 115/05, który wprawdzie dotyczy odprawy rentowej jednak wprost określa, że pracownikowi wynagradzanemu na podstawie ustawy kominowej może przysługiwać odprawa rentowa wynikająca z zapisów układu zbiorowego, niezależnie od tej, która znajduje się w wykazie świadczeń dodatkowych, możliwych do przyznania w oparciu o ustawę kominową; (podobnie jak wyrok SN z 16.02.2005 r. I PK 174/05).

Zważyć należy, że odprawa przewidziana w ustawie kominowej jest wyłącznie prawem przysługującym podmiotowi zatrudniającemu i nie rodzi żadnych roszczeń po stronie odwołanego pracownika w tym sensie, że nie stanowi szczególnej podstawy do wystąpienia z takim roszczeniem.

Niezasadny także jest zarzut pozwanej w zakresie błędnego zastosowania przez Sąd Rejonowy przepisu art. 10 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w wyniku nieprawidłowego uznania, że z tych przyczyn ustał z powódką stosunek pracy. Powódka jako członek zarządu, istotnie mogła być w każdym czasie odwołana – zgodnie z regulacją kodeksu spółek handlowych, co nie pozbawiało ją roszczeń ze stosunku pracy. Rozwiązanie z powódką umowy o pracę z powołaniem się jedynie na fakt jej odwołania z funkcji członka zarządu oznaczało, że istniały nieujawnione przyczyny odwołania powódki z tej funkcji. Powódka wykazała, że została odwołana z funkcji członka zarządu oraz rozwiązano z nią stosunek pracy z przyczyn niedotyczących powódki. W takiej sytuacji to na pozwanej spółce ciążył obowiązek udowodnienia, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę leżała po stronie powódki, a w szczególności, że przyczyny odwołania z funkcji członka zarządu leżały po stronie powódki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.02.2010 r. II PK 184/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.01.2012 r. II PK 102/11).

Uwzględniając powyższe stanowisko Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe, skoro strona pozwana nie wskazała jakichkolwiek przyczyn leżących po stronie powódki, uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę.

Mając powyższe na uwadze apelacja strony pozwanej jako niezasadna podlegała oddaleniu na podst. art. 385 k.p.c. Orzeczenie o kosztach oparto o przepis art. 98 k.p.c. który stanowi, że strona przegrywająca zobowiązana jest na żądanie przeciwnika zwrócić mu koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Pełnomocnik powódki, będący radcą prawnym, wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych. Stawka minimalna za prowadzenie sprawy w postępowaniu apelacyjnym

przed sądem okręgowym, zgodnie z przepisem § 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz.1349 z póź. zm), wynosi 50% stawki minimalnej – nie mniej niż 60zł. Stawka minimalna dla rodzaju rozpoznawanej sprawy i wartości przedmiotu sporu zgodnie z przepisem § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia stanowi 1 800zł, co w postępowaniu apelacyjnym daje kwotę 900zł i do zwrotu takiej kwoty tytułem zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym stronę pozwaną sąd zobowiązał.